

det blev rejst igen fra Aar til Aar. Samtidig med at Kravet rejstes her i Folketinget, blev det med stor Styrke rejst ude blandt Husmændene. Disse krævede at have Lov til at styre disse Bevillinger, de vilde ikke længere finde sig i, at Administrationen af disse Beløb blev overladt til Landboforeningerne. De krævede her Myndighed og fuldt Selvstyre. Vi stillede flere Gange Forslag om at overlade Bevillingernes Administration til Husmandsforeningerne, men hver Gang blev disse Forslag slaaede ned. Men hvad der støttede disse vore Forslag meget betydeligt var, at Husmændene samlede sig om Kravet og organiserede sig over det ganske Land, saaledes at Husmændenes Organisation har haft en Fremvækst, som næsten ingen anden Sammenslutning i vort Folk i den nyere Tid kan vise Mage til. Det var heller ikke muligt for Landbrugsminister Ole Hansen og hans gode Venner i Længden at holde igen mod dette Krav. Derfor maatte man saa gaa ind paa at give halvvejs Indrømmelser, saaledes at Administrationen af Bevillingerne blev overladt til Mænd, udvalgte dels af Husmandsforeningerne, dels af Landboforeningerne. Forholdet kunde saa blive det og var det her paa Øerne, at Husmændene vare i Flertal i den Forening, som havde Administrationen, medens i Jylland Landboforeningernes Repræsentanter udgjorde Flertallet, idet de havde de tre, men Husmændene kun to Repræsentanter i Udvalget. Men heller ikke dette lod sig opretholde i Længden. Husmændene rejste paa ny deres Krav, rejste det stærkere og stærkere i deres Foreninger og paa deres Sendemandsmøder. Og endelig i Fjor saa man sig nødsaget til fra Rigsdagens Side at give los, saaledes at de 90,000 Kr. blev helt overladte til Husmandsforeningernes Styre. Det blev slaaet fast gennem en Anmærkning paa Finansloven.

Men nu er der sket det mærkelige, at denne Anmærkning er bleven strøget i Aar. Vi fra vor Side ønske, at den atter indsættes og bliver staaende paa Finansloven. Der staar jo ikke saa faa Anmærkninger rundt om paa Finansloven, og der findes ogsaa adskillige paa Landbrugsministeriets Budgetter. Der er saaledes Anmærkninger baade paa § 18, § 26 og § 27 vedrørende Landbrugsministeriet. Men mærkeligt nok har denne Anmærkning ikke faaet Lov til at gaa igen fra i Fjor til i Aar, medens andre have faaet Lov at blive staaende. Dette minder mig om et Forhold, som man ofte kan se i

Naturen, mellem Fuglene. Man ser ofte Graaspurven tage Stærens Rede i Besiddelse, indrette sig hyggeligt og godt der, men naar saa den store, stærke, glinsende Stær kommer tilbage, driver den Graaspurven ud, og ikke alene det, men alle Graaspurvens Efterladenskaber kaster Stæren ubarmhertigt ud. Noget lignende har fundet Sted her. Da den ny Landbrugsminister kom til, fandt han blandt Efterladenskaberne fra den forrige Landbrugsminister denne Anmærkning. Han fandt egentlig adskillige andre, men denne, som netop var kommen ind under den forrige Landbrugsminister, skulde behandles paa samme Maade, som Stæren behandler Graaspurvens Efterladenskaber: Den skulde ubarmhertigt kastes ud, mens vi have ønsket, at den skulde blive staaende. Den er ikke kommen ind ved en Tilfældighed, men gennem mange Aars politisk Kamp, gennem de stærke Krav, der ere rejste ude i den danske Husmandsstand. Jeg synes derfor ikke, man kan finde sig i, at denne Anmærkning uden videre sættes paa Døren, saa meget mindre som der, hvis denne Anmærkning udelades, ingen Regler for Administrationen af disse Bevillinger, eller om hvem der skal have dem. Man véd ikke, hvor længe den nuværende Landbrugsminister sidder paa sin Plads. Han kan selvfølgelig sidde der i mange Aar. Alt tyder paa, at han staar i en stærk Position. Han har vundet sig Venner langt ud over sit eget Parti, han støttes stærkt fra Højres Side, saa han staar ganske sikkert i en stærk Magtstilling i Øjeblikket. Men der kunde alligevel godt trods det hænde ham noget menneskeligt. Ingen véd derfor, hvor naar Landbrugsministerens Plads kan være beklædt af en anden Person, og saa synes jeg netop, at det er heldigt, at der er givet bestemte Regler for, hvordan denne Bevilling skal anvendes. Og da den som sagt er kommen ind efter lang Tids Kamp ved en Overenskomst, der blev sluttet i Fjor, mellem alle Partier — den blev sat ind enstemmigt —, og da det er en Tilfredsstillelse for Husmændene at se, at deres Ønsker og Krav ere skete Fyldest, forekommer det mig ikke rigtigt, at den nu skal stryges, at netop den skal undgælde, medens andre Anmærkninger paa Landbrugsministerens Budget have kunnet faa Lov at staa fra i Fjor til i Aar.

Et Mindretal, hvortil Socialdemokratiet hører, har stillet et lille Forslag om, at der til Kaninavlens Fremme ydes et Tilskud paa 1,000 Kr. Da jeg antager,